

שנאמר בספרו של חנוך. חברים הסתכלו באלו האותיות אדמ"ת ע"ר (והן אע"ד פמת"ר) אותן אותיות ססות באויר, וקול מתעורר ומודיע (ומכריז) הקיצו ורננו שכני עפר, וזהו בנן שני שנתקן. וקר אמר בספרו של חנוך: בנן שני עפר שנתקן. ראשון אדמת. ואותו ראשון פסלת לגבי שני שנתקן. ואלו שני אדמת עפר בלם קיצו אלה שנתקנו לחיי עולם) מי זה עולם? זהו עולם שלמטה, שהרי לא זכו להיות בעולם שלמעלה. ואלה שלא זכו - לתרפות ולדראון עולם. מה זה לתרפות? משום שצד האחר יעבר מן העולם, והקדוש ברוך הוא ישאיר את אלה שהיו מנביעת אותו הצד להתמיה בהם את כל בני העולם. מי גרם כל זה? אותו שלא רצה להתרפות בעולם ולא רצה לקיים (בדרגה של אותו נהר שהוא) ברית הקדוש, ולכן גרם כל מה שגרם וכל הגלגולים הללו שאמרנו עליה עד כאן. (וזהו) עד כאן זקן. שתק רגע אחד, והחברים היו תמהים, ולא היו יודעים אם היה יום אם היה לילה, אם עומדים שם אם לא עומדים.

פתח אותו זקן ואמר, כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית וגו'. פסוק זה מוכיח על כל מה שנתבאר. בא וראה, כל זכר עומד בדיוקן בעולם הזכר, וכל נקבה עומדת בדיוקן בעולם הנקבה. בעוד שהוא עבד שגדבק בו הקדוש ברוך הוא באותן שש שנים קדמוניות, ואם עקר עצמו מעבודתו, יעקר אותו הקדוש ברוך הוא מאותן שש שנים של עולם הזכר, וימסר לאדם שהוא מששה צדדים, יעבד לו שש שנים, ויעקר משש שנים (קדמוניות) שלמעלה.

אחר כך יורד משם ונמסר לעולם הנקבה. הוא לא רצה לעמד (בעולם) בזכר - יורד ועומד בנקבה. באה

איסתכלו באינון אתוון אדמ"ת ע"ר (ואינון אע"ד פמת"ר) אינון אתוון טסאן באוירא וקלא אתער ואודע (ס"א ואכריז) הקיצו ורננו שוכני עפר ודא איהו בנינא תנינא דאתקנו וזכי אמר בספרא דחנוך בנינא תנינא עפר דאתקנו. קדמא אדמת. והוא קדמא פסולת לגבי תנינא דאתקנו והני ושני אדמת עפר בלחו וקיצו אלה דאתקנו לחיי עולם) מאן עולם.

דא עולם דלתתא דהא לא זכו למהוי בעולם דלעילא. ואלה דלא זכו, לתרפות ולדראון עולם. מאי לתרפות, אלא בגין דסטרא אחרא יתעבר מעלמא, וקודשא בריך הוא, אלין דהוו מנביעו דההוא סטרא, ישאר לון, לתוהא בהון כל בני עלמא.

בר דא מאן גרים, ההוא דלא בעי לאפשא בעלמא, ולא בעי לקיימא (ס"א בדרגא דההוא נהר דאיהו) ברית קדישא, על דא גרים כל מה דגרים, וכל הגי גלגולין דקא אמינא עליה עד הכא. (הדא הוא) עד פאן סבא. שתיק רגעא חדא, וחברייא הוו תוהין, ולא הוו ידעין, אי הנה ימא, אי הנה ליליא, אי קיימי תמן, אי לא קיימי.

פתח ההוא סבא ואמר, (שמות כא) כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבד ובשביעית וגו'. קרא דא אוכח, על כל מה דאתמר. תא חזי, כל דכורא, קאים בדיוקנא, בעלמא דדכורא. וכל נוקבא קאים בדיוקנא, בעלמא דנוקבא. בעוד דאיהו עבדא דקודשא בריך הוא אתדבק ביה, באינון שש שנים קדמוניות, ואי אעקר גרמיה מפולחניה, יעקר ליה קדשא בריך הוא מאינון שש שנים, דעלמא דדכורא, ואתמסר לבר נש, דאיהו משית סטרין, יפלה ליה שית שנין, ויתעקר משית שנין (קדמוניות) דלעילא.

לבתר נחית מתמן, ואתמסר בעלמא דנוקבא. הוא לא בעא לקיימא (בעלמא) בדכורא,